

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: N. N.
státní příslušností Uzbekistán
bytem v ČR: P.
zastoupena Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou
sídlem náměstí I. P. Pavlova 1785/3, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2018 č.j. OAM-114/ZA-ZA11-ZA19-2018

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 6. 3. 2018 č.j. OAM-114/ZA-ZA11-ZA19-2018 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, sídlem Praha 2, náměstí I. P. Pavlova 1785/3, se přiznává odměna za zastupování ve výši 8.228 Kč, která bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“), zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany.
2. Žalobkyně v doplnění žaloby namítala, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze zjistit, jaké úkony žalovaný učinil, aby místo pobytu žalobkyně zjistil. Zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu se aplikuje zejména tehdy, když žadatel považuje ČR pouze za tranzitní zemi a po zahájení řízení pokračuje do své cílové země, tj. jiného členského státu EU. To však evidentně není případ žalobkyně, která se dlouhodobě zdržuje na adrese U., P.. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí dle žalobkyně spočívá i v tom, že se žalovaný omezil pouze na vágní konstatování, že na základě zjištěného stavu věci nelze rozhodnout, aniž by toto vágní konstatování jakkoliv rozvedl. Důvod pro zastavení řízení je tzv. konkludentním zpětvzetím žádosti o azyl. O důsledcích takto mlčky učiněného zpětvzetí musí správní orgán žadatele informovat podle § 10 odst. 1 zákona o azylu; tato informace je součástí obecného poučení pro žadatele o mezinárodní ochranu. Zda žalobkyně byla informována, či nikoliv, však z napadeného rozhodnutí není zřejmé. Závěrem žalobkyně navrhla zrušit napadené rozhodnutí žalovaného.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi vyslovil nesouhlas. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany a na vydané rozhodnutí žalovaného, který dle svého tvrzení postupoval v souladu se zákonem o azylu, zásadami správního řízení a jednotlivými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Podotkl, že žalobkyně byla povinna hlásit svůj odchod z pobytového střediska, pokud byl delší než 24 hodin, a odkázal na §§ 81 a 82 zákona o azylu. Z informace Správy uprchlických zařízení, provozovatele Pobytového střediska Kostelec nad Orlicí, jasně vyplývá, že žalobkyně dne 24. 2. 2018 opustila bez povolení správního orgánu uvedené pobytové středisko a od uvedeného dne nebyl správnímu orgánu znám její pobyt. Vzhledem k tomu, že žalobkyně překročila dobu 24 hodin mimo pobytové středisko, nezařídila si propustku a neoznámila místo svého pobytu ani jiným způsobem, správní orgán byl nucen řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastavit. Žalovanému ze zákona neplyne žádná povinnost pátrat po pobytu žalobkyně. O veškerých svých právech a povinnostech dle § 10 odst. 1 zákona o azylu byla žalobkyně informována, je tak zřejmé ze správního spisu, jelikož tato informace je jeho součástí. Důvodem pro zastavení řízení byla skutečnost, že žalobkyně bez povolení správního orgánu opustila pobytové středisko za situace, kdy dosud nebyl dostatečně zjištěn stav věci nutný pro meritorní rozhodnutí a její pobyt tak nebyl správnímu orgánu v době vydání rozhodnutí znám. Forma napadeného rozhodnutí je tak pouze důsledkem neoprávněného jednání samotné žalobkyně. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněno. Závěrem žalovaný navrhl zamítnout žalobu.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně dne 2. 1. 2018 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 7. 2. 2018 žalobkyně poskytla žalovanému údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V úředním záznamu žalovaného ze dne 5. 3. 2018 je uvedeno, že dle hlášení Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ze dne 24. 2. 2018 žalobkyně svévolně opustila Pobytové středisko v Kostelci nad Orlicí, aniž by oznámila místo svého dalšího pobytu. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 6. 3. 2018 č.j. OAM-114/ZA-ZA11-ZA19-2018 bylo dle § 25 písm. j) zákona o azylu zastaveno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný v napadeném rozhodnutí s odkazem na informaci Správy uprchlických zařízení uzavřel, že ode dne 24. 2. 2018 správnímu orgánu není známo místo pobytu žalobkyně. Žalovaný dále uvedl, že na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti žalobkyně rozhodnout, neboť aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.
6. Podle § 25 písm. j) zákona o azylu *řízení se zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany a na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout.*
7. Zákonodárce tak v § 25 písm. j) zákona o azylu stanoví dvě podmínky, které musí být naplněny kumulativně (současně), aby mohlo dojít k zastavení řízení. Jednak nemožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany, jednak nemožnost rozhodnout na základě dosud zjištěného stavu věci.
8. K výkladu daného ustanovení lze citovat z právní věty rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 8. 2018 č.j. 62 Az 19/2018-42: *„Obsah správního spisu musí vypovídat o iniciativě správního orgánu zjistit adresu žadatele o mezinárodní ochranu. Teprve neúspěšný výsledek takové iniciativy k získání adresy žadatele je naplnění první podmínky pro ev. zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (druhá podmínka je, že dosud zjištěný stav věci nestačí k rozhodnutí o žádosti). Skutečnost, že žalobce opustil Pobytové středisko bez toho, že by to oznámil, nezakládá automaticky podmínku, že „nelze zjistit místo pobytu“.* K podobným závěrům dospěl kupříkladu i Krajský soud v Hradci Králové ve svém rozsudku ze dne 30. 11. 2018 č.j. 43 Az 7/2017-42: *„Žalovaný proto nemůže rozhodnout o zastavení řízení podle § 25 písm. j) zákona o azylu pouze na základě zjištění, že žadatel o mezinárodní ochranu opustil pobytové středisko bez oznámení jeho opuštění a nevrátil se do 24 hodin od jeho opuštění. Žalovaný je zároveň povinen bezprostředně před vydáním takového rozhodnutí přinejmenším ověřit, zda se již žadatel nevrátil do pobytového střediska, případně učinit i další kroky k zjištění jeho pobytu, které jsou přiměřené s ohledem na konkrétní okolnosti daného případu. Tyto kroky by pak měl zachytit do správního spisu....“*

9. V posuzovaném případě ze správního spisu nevyplývá, že by žalovaný jakkoliv zjišťoval místo pobytu žalobkyně poté, co se dozvěděl o svévolném opuštění bytového střediska. Již z této skutečnosti je zřejmé, že nemohla být naplněna první podmínka pro zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu.
10. Soud podotýká, že první podmínka obsažená v § 25 písm. j) zákona o azylu je pro řízení před soudem zakotvena v § 33 písm. b) zákona o azylu, podle něhož soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (žalobce). K tomuto ustanovení přitom existuje ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu, kterou dle závěru zdejšího soudu s ohledem na podobnost daných ustanovení lze použít i ve vztahu k § 25 písm. j) zákona o azylu. Např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2018 č. j. 4 Azs 169/2018-31 Nejvyšší správní soud uvedl, že *„Nejvyšší správní soud již v řadě svých rozhodnutí formuloval požadavek, aby soudy při zjišťování pobytu žadatele vyvinuly patřičné úsilí, tedy aby jejich postup nebyl ryze formální. V rozsudku ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, přitom shledal, že „[r]ozhodnou skutečností pro aplikaci § 33 zákona o azylu a pro zastavení řízení však není neznalost místa pobytu stěžovatele, ale nemožnost zjištění místa pobytu žadatele o udělení azylu, která předpokládá vyvinutí určitého intenzivního úsilí ke zjištění místa pobytu, jež ovšem nepřineslo žádoucí, resp. vůbec žádný výsledek.“ Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit. (...) V případech, kdy soud ověřuje údaje o místě pobytu žadatele o mezinárodní ochranu, je na místě učinit dotazy přinejmenším dotazem u žalovaného a také u Ředitelství služby cizinecké policie, neboť se jedná o dva evidenční orgány, které mají podle zákona o azylu vést evidenci místa pobytu žadatelů o azyl (srov. přiměřeně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45).“ K obdobným závěrům dospívají i další rozsudky Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 - 58, ze dne 6. 8. 2009, č. j. 8 Azs 26/2009 - 45, ze dne 12. 7. 2016, č. j. 7 Azs 88/2016 - 27, či ze dne 20. 6. 2018, č. j. 8 Azs 229/2017 - 39.“*
11. V nyní posuzované věci žalovaný žádné podobné úsilí nevyvinul, kupříkladu nevzněl dotaz na Ředitelství služby cizinecké policie, popř. bezprostředně před vydáním napadeného rozhodnutí neověřil, zda se žalobkyně do bytového střediska nevrátila či zda nebylo jiným způsobem zjištěno místo jejího pobytu, nýbrž bez dalšího přistoupil k zastavení řízení dle § 25 písm. j) zákona o azylu. Soud doplňuje, že ze správního spisu plyne, že napadené rozhodnutí je datováno dnem 6. 3. 2018, k vydání předvolání k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany došlo dne 7. 3. 2018, přičemž toto předvolání téhož dne (na dokumentu je uvedeno datum 7. 3. 2017, tedy zjevně se jedná o chybu v psaní a bylo myšleno datum 7. 3. 2018) vlastnoručně podepsala žalobkyně. Žalobkyně pak dne 9. 3. 2018 v Kostelci nad Orlicí vlastnoručně podepsala i protokol o předání napadeného rozhodnutí. Žalovanému tak i při vydání napadeného rozhodnutí [to lze považovat za vydané až dnem 7. 3. 2018, tedy učiněním úkonu k jeho doručení, srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu] zjevně bylo známo místo pobytu žalobkyně, a tudíž nemohla být naplněna první podmínka stanovená v § 25 písm. j) zákona o azylu.
12. Dále soud uvádí, že z napadeného rozhodnutí není seznatelné, z jakého důvodu žalovaný uzavřel, že aktuálně shromážděné podklady neumožňují zjištění stavu věci, o

němž nejsou důvodné pochybnosti, a tudíž na základě dosud zjištěného stavu věci nelze o žádosti o udělení mezinárodní ochrany rozhodnout. Přitom s žalobkyní již byl v průběhu řízení proveden pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a není zřejmé, jaké další úkony žalovaný hodlal v součinnosti s žalobkyní učinit před vydáním napadeného rozhodnutí. Ve vztahu k otázce naplnění druhé podmínky stanovené v § 25 písm. j) zákona o azylu (na základě dosud zjištěného stavu věci nelze rozhodnout) je tak žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

13. Námitku žalobkyně, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda žalobkyně byla poučena dle § 10 odst. 1 zákona o azylu, soud neshledal důvodnou. Ze správního spisu totiž plyne, že žalobkyně dne 2. 2. 2018 převzala předvolání – výzvu k poskytnutí údajů k žádosti o udělení mezinárodní ochrany a poučení žadatele ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o azylu, což stvrdila vlastnoručním podpisem.
14. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
15. Žalobkyně měla ve věci úspěch, náleží jí proto náhrada nákladů řízení dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Ze soudního spisu ovšem nevyplývá, že by jí v řízení o žalobě vznikly jakékoliv důvodně vynaložené náklady, neboť byla dle § 11 odst. 2 písm. i) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ze zákona osvobozena od soudních poplatků a právní zástupkyně jí byla ustanovena soudem. Žalobkyně navíc ve své žalobě ani v jejím doplnění přiznání náhrady nákladů řízení nepožadovala.
16. Ustanovená zástupkyně žalobkyně Mgr. Liliana Křístková, advokátka, již v souladu s § 35 odst. 10 větou první s. ř. s. platí odměnu za zastupování stát, provedla ve věci dva úkony právní služby, kterými jsou první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení nebo obhajoby, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem (§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], a doplnění žaloby ze dne 12. 6. 2018 (§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb.). Za jeden úkon právní služby jí náleží mimosmluvní odměna ve výši 3.100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky č. 177/1996 Sb.), která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Za dva úkony právní služby tak ustanovené zástupkyni náleží 6.800 Kč, přičemž vzhledem k tomu, že ustanovená zástupkyně je plátkyní DPH, se tato částka zvyšuje o částku odpovídající dani, tj. o částku 1.428 Kč. Celková výše odměny ustanovené zástupkyně žalobkyně tedy činí 8.228 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. srpna 2019

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně